

KEKČEVE UKANE

S **Kekcem** — z vsemi tremi **Kekci** — se težave začnejo v hipu, ko ga imate za otroški film: Kekec je pač mali sadist, ki brije norce iz napol psihopatskih kreatur in jim mimogrede uničuje tudi domove, ali natančneje, prisili jih, da si dom zažgejo celo same. Vendar **Kekec** kot otroški film ni slaba ideja: če bi lahko rekli, da v filmih dozorevanja, otroški filmi pa so prav del te mašine, otrok (ali pa najstnik) dozori zato, ker prekorači neko mitsko ali pa ritualno mejo (v Reinerjevem filmu **Stand by Me** otroci najdejo truplo, v Ranflov **Ljubezni** otroka predelata vojna in prvi spolni odnos), potem bi morali reči, da Kekec prav zato, ker prekorači vse mitske in ritualne meje, ne dozori — to, da je za sabo pustil pravi mali lokalni holokavst, ga ne spremeni, to da se po holokavstu v dolino vedno vrne z isto pesmijo, pa ga naredi za predhodnika Ridleyevega dečka iz filma **The Reflecting Skin**, ki mu ne preostane drugega, kot da ves čas le gleda, kako mu miti, kombinacije sadistične nostalgije in voyeurističnega *conditionnel preludique*, žrejo in goltajo zrcala, celo do te mere, da postane utelešenje paradoksnega narcisa, neznosne figure, ki se ne vidi, in da pri osmih letih ugotovi, da so vsi njegovi prijatelji že mrtvi. Kekec je prav to — narcis, ki se ne vidi. Mar ne preganja tete Pehte prav zato, ker je zvarila napoj, ki slepcem vrača vid? Na Pehti in Bedancu je pogled, na Kekcu je pač glas — navsezadnje, mar Bedanca ne »užene v kozji rog« prav z glasom, z impersoniranjem sove, z dejstvom, da se v temi ne vidi, potemtako s potlačitvijo in eliminacijo pogleda? Kekec ni le narcis, ki se ne vidi, ampak tudi narcis, ki pogleda ne prenese. In dalje, Kekec ni le predhodnik tistih filmskih otrok, ki jih je paraliziral pogled (**Empire of the Sun**, **The Reflecting Skin**, **Lady in White**), ampak tudi evforični predhodnik junakov, kakršne utelešajo tako različne figure kot, denimo, James Bond v kateremkoli telesu, Dirty Harry in Steven Seagal. Tako kot Kekec se da tudi James Bond prostovoljno zapreti v nasprotnikov dom, tako kot Kekec se tudi James Bond ves čas zanaša na moč čiste improvizacije (za Bondovega nasprotnika nevidni gadget postane pri Kekcu nevidni glas), znanost pa prepusti nasprotniku, tako kot Kekčev se tudi Bondov nasprotnik ne spomni več, zakaj ga ljudje sovražijo, tako kot Kekc se tudi Bond ne spomni več, zakaj njegovega nasprotnika ljudje sovražijo, in tako kot Kekec tudi James Bond nasprotnikov dom na koncu zravna z zemljo. Kekec je naposled zrasel.

